

Thăng **bom**

TUẦN BÁO
HƯỚNG DẪN
GIÁO DỤC
THIẾU NHI
VIỆT-NAM

2

Chủ nhiệm : Nguyễn - Vũ

Tuần lễ từ 14 đến 21-3-

Thơ

bom

TUẦN BÁO QUẠT MO

CHỦ BÚT : CHỊ DIỆU-HUYỀN
THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẮNG BỜM
PHÓNG VIÊN GÁI : BÉ KIM
(Bút hiệu Kim-chích-chòe)
PHÓNG VIÊN TRAI : THẮNG NGỌNG

*Tổ báo vui, trẻ, bổ ích,
lành mạnh như
của tuổi thơ*

Chủ-nhiệm : NGUYỄN VỸ
Giám-đốc trị-sự : PHAN NHƯ HÒA
Họa-sĩ : ANH THƯƠNG - LÊ HUỲNH
Trình bày : PHAN BÁ PHỤNG

Thư từ, Bài vở gửi : Ô. NGUYỄN VỸ
Bưu phiếu, Chi phiếu đề : Ô. PHAN NHƯ HÒA

TÒA-SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 522 Bis, Trương minh Giảng, Saigon - Đ.T. 41.095

CHƯƠNG
TRÌNH

Thăng
bóm

TOÀN QUỐC

hôm nay

BỜM QUẠT-MO,
KIM CHÍCH-CHÒE,
NGỌNG,

*Hân hạnh trình-bày cùng toàn-thể
anh chị em Thiếu-niên Việt-nam*

«CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỜM TOÀN QUỐC»

Chương trình này đặc-biệt lắm, các bồ ơi! Vui ới là vui! Hào hứng ắc! Lợi ích quá xá cỡ cho cuộc tranh đua học tập và thi thố khả-năng của Mầm Non Đất Nước. **CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỜM TOÀN QUỐC RỘNG LỚN MỆNH MÔNG**, như Xa-Lô Saigon Biên-Hòa vậy đó.

Hiện nay, bắt đầu đã có những **PHÁI ĐOÀN THĂNG BỜM** đi thăm các trường học Đô-Thành và Toàn Quốc, các Cô-nhi-viện, các trại Giáo-hóa, Bệnh-viện Nhi-Đồng... tất cả những nơi có đông đảo thiếu-nhi sinh-hoạt.

PHÁI ĐOÀN THĂNG BỜM sẽ lần lượt đi thăm khắp nơi, sẽ xuống tận Rạch-Giá, Cà-Mau, lên tận Pleiku, Kontum, ra tận Thừa-Thiên, Quảng-Trị, đi bằng máy bay, bằng xe đò, xe lửa, bằng tàu-thủy, Hòn-đa, Xe lam nơi nào Thăng Bờm cũng đi tới. Bất cứ ở Tỉnh nào, Quận nào, bạn đọc Thăng Bờm cũng sẽ được tiếp xúc với **PHÁI ĐOÀN THĂNG BỜM**. Mỗi Anh Chị lớn sẽ nói chuyện thân mật với các bồ khuyến khích các bạn nghèo, tặng thưởng các bồ học giỏi và nết na.

Rồi sẽ có **ĐẠI DIỆN THĂNG BỜM** ở mỗi Tỉnh để hướng-dẫn và săn-sóc bạn đọc theo **CHƯƠNG TRÌNH THĂNG BỜM**. Sẽ vui kinh khủng đi, các bồ ạ! Lần-lượt mỗi số báo, bạn này sẽ nói chuyện về **CHƯƠNG-TRÌNH THĂNG-BỜM TOÀN QUỐC** để các bồ nghe nhé!

Chào QUẠT MO
BỜM - BÉ KIM - NGỌNG

Nhân ngày LỄ TRUNG-VƯƠNG,

Bác NGUYỄN VỸ tặng các em thiếu nữ Việt-Nam

Trung nữ Ca

Việt-nam bi-thương,
Chị em Trung-vương
Phất cờ nương-tử
Đánh quân hung tàn,
Phất cờ nương-tử
Giữ giữ biên cương!

Chuông trống vang lừng
Gọi hồn Quê-Hương,
Chuông trống vang lừng
Rền trong gió sương
Chuông trống vang lừng
Gầm xa bốn phương!

Việt-nam thống-khờ,
Nhân-dân đau-thương,
Phất cờ Liệt-nữ,
Chị em Trung Vương,
Phất cờ Liệt-nữ
Nhào ra chiến trường!

Thù chông, nợ Nước,
Oán thâm, hận trường!
Sớ gì phận gái,
Bỏ-liều nêu gương!
Nhà tan Nước mất
Tiếc gì máu xương

Muốn dân cảm-kích
Ào-ạt chiến trường
Bọc thầy đa ngựa
Đấu-dài phong sương
Phất cờ Độc lập
Việt-Nam hùng-cường!
Phất cờ Độc-lập,
Muốn năm Trung Vương!

Ngày 6 tháng 2, Việt Lịch 4849.

Những khuyến khích quý báu

Trong bài « Trưng cầu Tôn-Y các vị Lãnh-Đạo Văn-Hóa Giáo-Dục, các bậc Giáo chức và các vị Phụ-Huynh Học Sinh toàn quốc » đăng trong Thăng-Bờm số 1 chúng tôi có « Thành kính yêu cầu quý vị vui lòng cho Thăng Bờm được biết tôn-y và cảm tưởng của quý vị đối với Tuần báo Thăng-Bờm. Chúng tôi rất hân-hạnh được nghe tất cả những lời chỉ-giáo, khuyến bảo, phê-bình, chỉ trích của quý vị để cải thiện và tăng cường lần lần tờ báo hướng-dẫn giáo-dục thanh-thiếu-niên Việt-Nam ».

Nay, chúng tôi rất hân hoan được thọ giáo những lời khuyến khích vô cùng quý báu của Ông Quốc-Vụ-Khanh Đặc-Trách Văn-Hoá Mai-Thọ-Truyền.

Chúng tôi xin Ông Quốc-Vụ-Khanh vui lòng nhận nơi đây những lời cảm ơn thành kính sâu đậm của chúng tôi.

Chúng tôi sẽ lần lượt đăng trong mỗi kỳ báo những Tôn-y của quý vị hằng cung yêu tuổi trẻ đối với Tuần Báo Thăng Bờm.

Thăng Bờm, Bế Kim,
Thăng Ngọng
kính cần bái tạ

Diệu Huyền
xin chân thành
cảm ơn.

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA
PHỦ QUỐC-VỤ-KHANH
ĐẶC-TRÁCH VĂN-HÓA

A. Nguyễn-Trung-Truyền
SAIGON
Điện-thoại : 32.338
10.20

Saigon, ngày 7 tháng 3 năm 1970

Quốc-Vụ-Khanh
Đặc-Trách Văn-Hóa

Kính gửi: ÔNG NGUYỄN-VỸ
Chủ-Nhiệm Tuần-San "THƯỜNG BỜM"
522-bis, Trường-Minh-Giảng

- SAIGON

Thưa Ông Chủ-Nhiệm,

Tôi thành thật cảm ơn Ông đã biếu tôi số ra mới của tuần báo "THƯỜNG BỜM". Tôi đã đọc xong, không sót một bài.

Đề qua một bên vài khuyết-diểm không mấy quan-trọng, tôi tin rằng tập đầu của "Tuần báo hướng dẫn giáo-dục thiếu-nhi Việt-Nam" với nội-dung phong-phủ và hình-thức vui tươi của nó, sẽ được giới trẻ tiếp đón nồng-nhiệt. Riêng đối với bậc cha anh là lớp người đang phàn-nản cảnh con em của họ không có những sách báo lành mạnh xây-dựng để đọc, tôi cũng tin rằng giới này sẽ dành cho quý tuần-báo nhiều thiện-cảm và khuyến-khích cụ-thể.

Chiến-tranh là tàn phá. Ngồi than thở trước những đổ vỡ không ích gì. Bón-phần của mỗi công-dân chúng ta, trong hoàn cảnh hiện nay, là nỗ-lực trùng-tu, kiến-thiết, tùy chức-nghiệp và khả-năng của mình. Công-tác nào trong địa-hạt này đều ích-lợi cả, tuy nhiên việc xây-dựng tinh-thần cho các mần non đang lên, để đào-tạo một thế-hệ thanh-niên mới, biết rõ nguồn gốc mình, hãnh-diện làm người dân Việt, trung-thành đến mức hy-sinh với bốn-phận con dân nước Việt, phải là công việc ưu-tiên vì tối cần-thiết.

Hoạt-động nhằm đem tiên-nghĩ, phồn-thịnh, bác-học đến cho những người vong-bổn, hổ thẹn nhận mình là dân Việt, bao nhiêu cái hay cái giỏi của người rất rành những mù-tịt đối với lịch-sử nước nhà, công lao của ông cha, thuần phong mỹ tục của dân-tộc, là có gieo trồng mà sẽ không có gặt hái vậy.

Vì nghĩ thế, tôi hết sức tán thành sáng kiến xuất-bản THƯỜNG BỜM của Ông và thiết tha yêu cầu Ông cố gắng giữ vững chí-hướng với niềm tin rằng các cơ-quan giáo-dục và văn-hóa sẽ tận tình ủng-hộ những nỗ-lực mỗi lúc mỗi tăng của Ông và toàn thể các bạn Ông.

Kính chúc THƯỜNG BỜM miên trường phát-đạt, Ông Chủ-Nhiệm nhiều sức khỏe và sáng kiến.

MAI-THỌ-TRUYỀN

quương

THIỆU NIÊN VIỆTNAM

Trần Lưu Phu'ong

(em bé "hạt tiêu" xứ Nghệ)

Hôm nay, bác Đông-Tùng kể các cháu nghe chuyện một Thiểu nhi Anh Hùng Việt-Nam, có chép trong sách «Lĩnh Nam cổ đại ngoại sử» như sau đây. Bé tên là TRẦN LƯU PHƯƠNG cũng lứa tuổi với các cháu, và cũng là người Việt-Nam như các cháu,

Vào năm 722, nghĩa là trước đây đến 1248 năm, Nước Việt Nam mình bị quân nhà Đường bên Tàu qua xâm lăng và đô hộ, nhân dân hết sức khổ sở. Vị anh hùng dân tộc MAI THỨC LOAN sau làm vua tên là MAI HẮC ĐẾ, người ở tỉnh Nghệ An, nổi dậy tổ chức Nghĩa quân, đánh lại quân Tàu của tướng Trương Phụ.

Nghĩa quân Việt-Nam đóng ở Vạn-an-Thành (nay thuộc xã

Diên Lâm, huyện Nam-Đàn, tỉnh Nghệ-An) địch quân Trương Phụ đóng ở Thành-Sơn, (nay thuộc huyện Hưng - Nguyên, tỉnh Nghệ-An).

Hai vị trí quân sự cách nhau khoảng 20 cây số. Một hôm, Mai Thúc Loan, được mật báo rằng quân giặc Trương-Phụ sẽ chia hai mặt tấn công vào Vạn-an-Thành của quân ta. Trong khi Mai Thúc Loan đang nghĩ kế hoạch chống giặc, thì một ty tướng từ ngoài trở về, đem theo một em bé khôi ngô, hiền hậu, và trình rằng, em bé này có ý muốn gia nhập Nghĩa quân. Tướng-công Mai Thúc Loan ngạc nhiên truyền em bé tới trước văn phòng rồi hỏi :

— Tên cháu là gì ?

— Bẩm ông, tên cháu là Trần

Lưu Phương.

— Cháu năm nay bao nhiêu tuổi ?

— Băm ông, cháu 12 tuổi.

— Cháu tới đây có ý gì ?

— Cháu tới đây ý nguyện muốn xin Tướng-công cho cháu được nhập vào đội Nghĩa quân để đánh giặc cứu nước.

Mai Tướng công rất khen ngợi, rồi nói :

— Bây giờ ta muốn giao cháu một công việc cần thiết, liệu chừng cháu có làm nổi không ?

— Băm, việc gì ? Nếu vừa sức cháu thì không bao giờ cháu từ chối.

Mai Tướng công suy nghĩ một phút rồi nói :

— Cháu đi về vùng rừng Đại-Huệ, do thám xem hai đạo quân của giặc Trương Phụ chúng sẽ gặp nhau ở điểm nào để tấn công vào doanh trại của ta. Nếu biết được đích xác ta sẽ cho Nghĩa quân mai phục trước.

— Vâng, cháu xin hết sức làm nhiệm vụ đó.

Trước khi lên đường đi công tác, Mai-công hỏi :

— Nếu lỡ cháu bị chúng bắt tra tấn, cháu có khai sự việc ra không ?

— Cháu không bao giờ khai với chúng nó cả.

— Nếu chúng tra hỏi không được, chúng mang cháu ra giết thì sao ?

— Cháu sẽ chịu chết, chứ không bao giờ nói với chúng một điều gì cả. Cháu xin thề với trời đất, quỷ thần và hồn thiêng Tổ quốc như thế.

Nhưng sau một phút suy nghĩ, bé Phương hỏi :

— Nếu cháu có bị giết giết, chỉ xin Tướng công làm ơn ra lệnh cho người nuôi mẹ già cho cháu, vì mẹ cháu đã già yếu, không còn ai nuôi dưỡng.

Mai Tướng công ứa lệ nói :

— Được rồi ! Cháu cứ an tâm, nếu cháu có mệnh hệ gì, mẹ cháu đã có người bảo dưỡng.

Thế là Trần Lưu Phương lên đường thi hành nhiệm vụ do Mai Tướng công giao phó.

Được 13 hôm sau, thấy em trở lại Vạn-an-Thành, mang theo về một bản báo cáo địch tình hết sức minh bạch.

Khi Nghĩa quân ta, theo báo cáo đó, kéo đi bố trí đánh úp giặc, em Trần Lưu Phương được Mai Tướng công giao phó nhiệm vụ dẫn đường.

Giặc Tàu bị Nghĩa quân ta phục kích bất ngờ, không kịp trở tay, chúng bỏ chạy thục mạng.

Trong đêm hỗn chiến, em bé Phương bị lọt vào tay giặc vì em đã chạy lạc mất Nghĩa quân.

Sáng hôm sau, chúng dẫn em tới trước một tên tướng giặc, râu ria xồm xoàm, vừa thấy em hân hoan mừng hỏi :

— Mày có phải là một tên

do thám của Tướng Vạn-an-
Thành không? Nói mau! Không
tao ra lệnh chém đầu, nói thực
thì tao tha.

— Chém hay không tùy ý
mày! Tao không bao giờ nói
cả.

Tên tướng giặc quát lính trói
chặt em vào một cây cột, đồng
thời truyền lệnh cho đội đao phủ
thủ mang gươm ra chém đầu em.

Lúc bấy giờ trông mặt em,
bọn giặc tưởng em hết can đảm
vì trên hai gò má xanh xăn, hai
hàng lệ nhỏ xuống giòng giòng
tiếp đó là miệng em ấp úng:

— “Mẹ ơi! mẹ ơi!”

Trong khi tên tướng giặc, và
quân lính của hắn đang ngơ ngác về
hai tiếng kêu mẹ của em...thì một
đội Nghĩa quân khá đông đã xung
phong vào, một cuộc ác chiến xảy

ra. Ở đây quân giặc ít, chúng
biết thế không kháng cự nổi nên
bỏ chạy toán loạn,

Sau khi giặc chạy, Nghĩa quân
ta xông vào sào huyệt giặc và
cởi trói cho em, dẫn em về Vạn-
an-Thành, Mai Tướng công ra
ngoài cửa thành đón em và bông
em lên hôn.

Trần Lưu Phương mới có
12 tuổi, quả đúng là một vị Anh
hùng Thiếu-Niên của Dân-tộc
Việt-Nam vậy. Dân chúng tỉnh
Nghệ-An đặt cho em cái bí danh
oanh-liệt là “Em Bé Hạt Tiêu
xứ Nghệ”!

Các cháu Tuổi Hoa, Tuổi
Ngọc ngày nay nên noi gương của
Bé Anh hùng Trần Lưu Phương.

Bác ĐÔNG TÙNG

Dưới đây là 5 địa-danh Việt-Nam :

☆ HOA LƯ ☆ ĐỒNG ĐA ☆ BẠCH ĐĂNG ☆
MÊ LINH ☆ LAM SƠN,

và tên của 5 vị anh hùng Dân tộc Việt nam :

★ TRUNG TRẮC ★ LÊ LỢI ★ QUANG TRUNG
★ ĐÌNH TIỀN HOÀNG ★ TRẦN HƯNG ĐẠO

Đố bồ nói trúng vị anh hùng nào liên hệ với địa danh nào ? Và liên-hệ thế nào ?

(BỜM QUẠT MO 40)

Bốn con sông dưới đây chảy qua những tỉnh nào ?

★ SÔNG BA ★ TRÀ KHÚC ★ SÔNG MÃ ★
BẾN HẢI

để giúp các Bậu tìm lạ, Kim kể ra 4 tỉnh sau đây :

— THANH HÓA — PHỦ YÊN — QUẢNG TRỊ
— QUẢNG NGÃI

(KIM CHÍCH-CHÒE 40)

Đố các bồ :

Cái gì tròn vo, tròn vổ
Không nhuộm mà đỏ,
Đi miết cả ngày
Mà đứng một chỗ ?

Thế nà thế nào ? Phải giảng-giải cho rõ thế nà thế nào ?

(THĂNG NGỌNG 40)

(Xem trả lời số sau)

NGỤ NGÔN

La Fontaine
tân thời

CON CHỒN

CON QUA

Chắc các em đều có học bài ngụ ngôn của La Fontaine nói chuyện con quạ ngậm miếng bánh phở mát đứng trên cây, con chồn ngồi dưới đất nói nịnh con quạ để con chồn chụp ăn. Thế là con quạ mắc mưu con chồn. Nhưng thời đại Apollo này, con quạ không quá ngốc như con quạ thời nhà thơ ngụ ngôn La Fontaine.

Nay chị kể chuyện con chồn mắc mưu con quạ để các em nghe :

Chị Hai Quạ mặc áo bà ba đen, đang đứng trên cành cây với đứa con trai tên là Bé Quạ. Chị vừa dứt cho Bé ăn một miếng bánh mì. Bé thích quá ngậm bánh vào mỏ, nhưng chưa ăn. Chợt gã lưu manh Chồn đứng dưới gốc cây đang đói bụng, nhóc

mỏ lên trông thấy. Chồn cười bảo Quạ :

— Chà ! chị Hai có đứa con trai đẹp quá xá há ! Bé đã biết hát chưa, chị Hai ?

Chị Hai Quạ cười :

— Bé hát hay lắm cơ !

Chồn gật đầu khen nịnh :

— Dạ, tui biết mà ! Con trai của chị chắc hát hay như chị vậy đó. Chắc nó hát còn hay hơn nữ danh ca Họa Mi và ca sĩ Cà Cưỡng nữa đó. Nào, bé hát một bài cho tui nghe sướng tai chút chơi đi !

Chị Hai Quạ biết mưu chủ Chồn liền kể tai dặn thăm Bé Quạ :

— Con đừng nghe lời thằng chả. Hắn chuyên môn lừa gạt đời để kiếm ăn. Hắn phỉnh con hát để con há mỏ ra cho rớt miếng bánh

mì xuống thì hân hỷm đó. Con để má lập mưu gạt lại hân một phen để cho hân một bài học chơi.

Nói thắm cho Bé nghe xong rồi, chị Hai Quạ bảo với Chồn :

— Con tui bằng lòng hát một bài «Vui Xuân» cho chú nghe, nhưng nó ngậm miếng bánh mì, làm sao nó hát được ? Vậy chú há miếng ra để nó thả miếng bánh mì xuống cho chú, rồi nó hát cho chú nghe.

Chồn đang đói, lại tưởng rằng Bé Quạ sẽ thả miếng bánh mì xuống thật, nên hân há to miếng ra. Chị Hai Quạ liền quay dít ẹ xuống một cục phân đen thui, rớt ngay vô miệng Chồn. Cục phân thúi ồm, Chồn vội khạc nhổ ra.

Chị Hai Quạ cười sặc sụa và hát cho Chồn nghe :

Khá ! Khá ! Khá !

Hỡi ai lâu cá

Hay gạt gẫm người

Thì bị gạt trả !

Mắc cớ hồ người

Có ngày mang vạ !

Họa ! Họa ! Họa !

Chồn nghe xấu hổ, chui vào hang trốn mất. !

Chị DIỆU HUYỀN

★ Số sau : Ngụ Ngôn Tân

Thời : CON RÙA và CON THỎ

EM MUỐN LÀM « LE » VỚI BẠN KHÔNG

Anh Khanh bày em tập làm theo mấy hình vẽ này. Khi « Thành tài » rồi hãy đem ra biểu diễn cho các bạn xem chơi và để có ai làm được bằng em không ?

Trò chơi này chỉ làm ban đêm trước ngọn đèn để ngang chỗ em ngồi. Hình sẽ chiếu vào vách tường trắng.

VẠN LÝ TRƯỜNG THÀNH

Vạn Lý trường thành ở phía Bắc Bắc Kinh do vua Tần Thủy Hoàng đời nhà Tần bên Tàu xây vào năm 200 trước Thiên chúa giáng sinh. Dài 4000 cây số, cao 10 thước rộng 5 thước. Do hơn 1 triệu công nhân làm trong 20 năm, trong số đó có trên 300 ngàn người chết vì đói rét, bệnh hoạn và bị đánh đập.

INCH : Đơn vị đo chiều dài Anh, thường dùng trong Ti-Vi dài bằng 0m0254. Một máy Ti-Vi rộng 24 inches tức là : $0m0254 \times 24 = 0m6096$. Đây là bề dài của đường chéo góc trên mặt kiếng máy Ti-Vi chứ không phải bề nằm.

FEET : Dài bằng 12 inches tức 0m3047, thường dùng để ghi chiều dài băng nhựa Cassette hay Magnétophone, hoặc trên máy chụp hình.

AI THẤP NHẤT

Thấp xin thấp xin là người ở Đức tên Walter Boehming 48 tuổi. Từ đầu đến chân chỉ đo được có 52 centimét ! Eo ôi !

NGƯỜI CAO SỐ DZÁCH

Người cao nhất thế giới hiện còn sống là ông Yohann Kramer (Hòa-Lan) cao đến 2 mét 54. Thăng Bờm lùn xít, cao 1 mét chỉ đứng tới đầu gối ông !

Còn về phần đàn bà có cổ da đen Dolorès Pillard ở Mỹ nay mới 22 tuổi, cao đến 2 mét 49.

Kim Chích-Chòe muốn đưa tờ báo Thăng Bờm cho cô coi, chắc phải kê 4 cái ghế đứng lên mới với tới tay cô ?

ông ĐẠO SĨ

(tiếp theo THĂNG BỜM số 1)

— Minh! Đừng sợ, ta không làm gì hại cậu đâu. Hãy lại gần đây!

Minh nghe con cá nói được tiếng người, lại càng kinh hoàng hét lên một tiếng thật to và ù té chạy. Nhưng không hiểu tại sao, chàng lại phóng chạy về phía bờ sông trước mặt, nghĩa là chạy lại gần con cá. Có lẽ anh chàng sợ quá nên quên mất cả phương hướng!

Con cá lộ hai mắt sáng rực nhìn Minh chăm chăm, tự nhiên chàng đứng sừng, không nhúc nhích, như cái tượng đá. Minh đã bị con cá thôi miên.

Cá cất tiếng dịu dàng:

— Đừng sợ! Ta sẽ giúp cậu chứ không bao giờ hại cậu. Có

Một ngày kia. Minh tới một con sông thật lớn, nước chảy âm âm, không hề có một con thuyền nào dám qua lại. Minh thất vọng, chưa biết làm sao để qua sông. Bất thình lình, chàng thấy giữa sông tự nhiên sóng nổi lên dữ dội, nước bắn lên thật cao. Dần dần đám sóng ấy di chuyển vào gần bờ. Bây giờ Minh mới nhận thấy trong đám sóng có một con cá thật lớn, lớn quá sức tưởng tượng của chàng, đang lội về phía bờ chàng đứng. Con cá đủ màu sắc thật đẹp, hai cái vây của nó quạt nước làm thành những đợt sóng to.

Minh vô cùng sợ hãi, định chạy đi. Chàng nghĩ rằng chắc đây là một con quái vật ăn thịt người. Có lẽ vì vậy mà chàng không thấy có bóng người nào dám léo hánh đến vùng này.

Đã định chạy trốn, nhưng khiếp sợ quá làm hai chân chàng như riu lại, không tài nào cất bước nổi. Chàng cứ đứng ý một chỗ, mặt mày xám ngắt.

phải cậu đang cần qua sông không ?

Đúng, tại sao nhà ngươi biết ?
Ngươi là loại cá gì mà to lớn quá chừng, lại biết nói tiếng người ?

Cá đáp :

— Ta là cá Lý Ngư, tu luyện đã hơn một trăm năm rồi, nên có thể nói được tiếng người, đoán biết nhiều việc trên đời.

Nghe cá nói cá có thể đoán được nhiều việc trên đời, Minh có hơi ngờ, nên chàng tìm cách thử nó :

— Ngươi bảo ngươi có thể đoán biết nhiều việc trên đời. Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết ta đang đi đâu đây không ?

Cá Lý Ngư quạt quạt cái vẩy, làm nổi sóng cả một khúc sông :

— Cậu đang trên đường đi đến núi Hải Sơn mong gặp vị Đạo-sĩ Thông thái. Đúng chẳng ?

Minh reo mừng :

—Ồ ! Ngươi giỏi quá !

Nhưng có lẽ ta sẽ không bao giờ được gặp vị Đạo-sĩ Thông thái.

— Sao vậy ?

— Ngươi thử nghĩ, sông to sóng lớn thế này, lại không có lấy một chiếc thuyền, thì làm thế nào sang sông ? Sức ta lại yếu, mong gì bơi qua sông được.

Cá Lý Ngư nhóc mồm lên khỏi mặt nước :

— Yên tâm. Ta sẽ đưa cậu qua sông với một điều kiện.

Minh mừng rỡ :

— Một điều kiện ? Điều kiện

ra sao, ngươi nói ta nghe đi.

— Ta sẽ đưa cậu sang sông, để tới núi Hải Sơn. Chừng nào cậu gặp được nhà Đạo sĩ Thông thái, nhờ cậu hỏi giùm, tại sao ta tu luyện ở sông này đã hơn 100 năm rồi mà vẫn chưa bay được, và chưa thành rồng ? Cậu đồng ý hỏi giùm Đạo sĩ chứ ?

— Đồng ý là cái chắc. Bây giờ ngươi đưa ta qua sông nhé ?

— Rồi, cậu leo ngồi lên lưng ta đi. Ta lội qua bờ bên kia ngay.

Cá Lý Ngư quây mình lội vào bờ cho Minh leo lên. Ngồi trên lưng cá to bằng chiếc ghế, nhưng Minh vẫn không yên tâm, chàng bám chặt hai tay trên lưng cá mà trái tim thì cứ đánh lỏ-tỏ.

Cá Lý-Ngư bơi tới đầu sông đánh ào ào theo tới đó, làm áo quần Minh ướt nhem. Ra giữa dòng sông chàng đã bớt sợ mới dám ngược mắt lên nhìn trời mây non nước. Bây giờ Minh mới nhận thấy ngồi trên lưng cá êm ái chẳng khác nào ngồi trên ghế nệm có nhồi bông. Qua đến bên kia

sông, cá Lý Ngư bơi sát vào bờ, và bảo Minh :

— Tới rồi đây, cậu lên bờ đi. Chúc cậu may mắn. Nhớ đừng quên lời hứa.

Minh vừa phóng lên bờ, dòm lại thì không thấy cá Lý Ngư đâu nữa, có lẽ nó đã lặn dưới đáy sông rồi.

Minh tìm vào một bụi rậm, thay bộ quần áo ướt rồi tiếp tục lên đường. Hơn ba ngày trời gian khổ, Minh đã tới được chân núi Hải Sơn. Đứng dưới chân núi nhìn lên đỉnh cao chót vót thấy mà ngán ! Dù mệt, Minh cũng quyết định sáng mai sẽ leo núi, khi mặt trời mọc. Chàng tìm một hốc đá, bỏ bọc hành lý ở đấy, đi kiếm một ít trái rừng ăn đỡ đói...

Khi Minh trở về, chàng ngạc nhiên vô cùng nghe trong hốc đá có tiếng khọt khẹt, tiếng cười hí hí. Dòm vào, Minh thấy một bầy khỉ, có tất cả hơn 30 con, trong số có một con lớn nhất ngồi trên tảng đá, có vẻ như đàn anh ra lệnh cho đàn em thì hành phận sự. Minh không hiểu nó nói gì với đám khỉ nhỏ kia. chàng chỉ nghe nó khẹt khẹt, hai chân trước múa máy lung tung. Tức thì cả bọn khỉ, ủa lại cái bọc hành lý của Minh, bơi tung ra.

Một con lấy được gói cơm, mở ra ngửi, rồi bốc cho vào miệng ăn thử. Thấy ngon, nó vội đem lại cho Khỉ chúa. Khỉ chúa gọi cả

bọn lại ăn. Thế là trong một thoáng gói cơm của Minh bị mấy chục con khỉ thủ tiêu hết ráo.

Chàng than thầm : « Chúng nó xơi hết rồi. Tối nay chắc ta sẽ ngủ với cái bao tử rỗng ! » Chàng vẫn đứng yên, chờ xem bọn khỉ này còn làm những trò...khỉ gì nữa. Dù bị bọn chúng ăn hết gói cơm dự trữ, chàng cũng thấy vui vui vì những cử chỉ tức cười của chúng.

Ăn xong, bọn khỉ lại xách gói hành lý của Minh ra lục lọi tìm kiếm, một con lấy cái quần dài của chàng trông vào đầu, một con lấy cái áo của chàng quần vào cổ, một con thì mang cái bị của chàng lên vai. Thế rồi chúng nhảy múa loạn xạ ngẫu, la hét cười đùa chí-choé, vang động cả góc rừng.

Minh không nín được cười, chàng phát cười ồ lên, thế là bọn khỉ hoảng hồn hoảng vía, cong đuôi phóng như bay vào rừng.

(còn nữa)

Thạch bích Sơn

Truyện dài
CỦA
NGUYỄN VỸ

Truyện giáo dục
và phiêu lưu
của **nhì đồng V.N.**

TRANH VẼ: ANH-THƯƠNG

13. Nai vàng đi chậm chậm đến gần bọc vải, ngó hài-nhì một lúc rồi thương hại cúi xuống liếm nướ từ đầu tóc ...

14 đến khắp mình mẩy tay chân. Nai con cũng bắt chước cúi xuống thè lưỡi ra liếm đứá bé sơ sinh .

11. Nhưng rồi tất cả đều trở lại, ngó đứa bé cô đơn bỏ giữa rừng hoang, đang khóc chào đời...

12. Bỗng một con nai vàng lấm tấm những chấm trắng, từ sau các lùm cây ngờ-ngác bước ra. Một con nai con, lưng-thẳng theo sau...

15. Bé vẫn khóc oe oe không ngớt, hai tay hai chân giãy giụa. Chắc nó đói sữa. Mẹ nó sinh nó ra đời, chưa cho nó bú lần nào...

16. Nai mẹ liền nằm xuống cạnh Bé, để một cái vú đang căng sữa kề vào miệng Bé.

(CÒN TIẾP)

Đố trí khôn có giải thưởng

SỬ: Câu Ca Dao dưới đây nói về sự kiện nào trong Lịch Sử Việt-Nam. ?

Đánh giặc thì đánh giữa sông

Chớ đánh trong cạn phải chông mà chìm

KIM CHÍCH-CHỒE ĐỐ)

ĐỊA: Đố bồ kể được 5 cái cầu có tiếng nhất của nước Việt-Nam, và tại sao những cầu đó nổi tiếng nhất ?

(BỜM QUẠT MO ĐỐ)

THƯỜNG THỨC :

Hai cô nằm nghỉ hai phòng

Ngày thì mở cửa ra trông

Đêm thì đóng cửa lấp chông bên ngoài

Thế nà cái gì ? Thế nà thế nào ?

(THÀNG NGỌNG ĐỐ)

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ THÀNG BỜM SỐ I :

ĐỐ TRÍ KHÔN CÓ GIẢI THƯỞNG
(Giải đáp kỳ trước)

Câu số 1 : 9 ngày

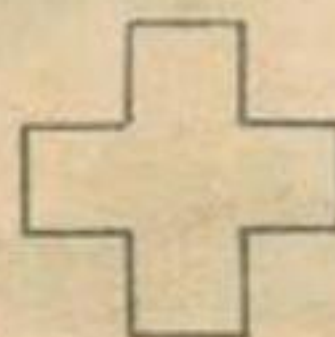
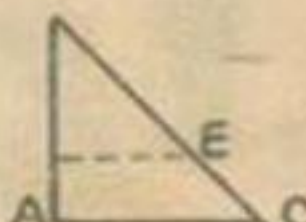
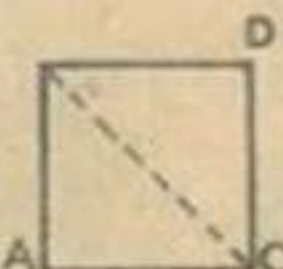
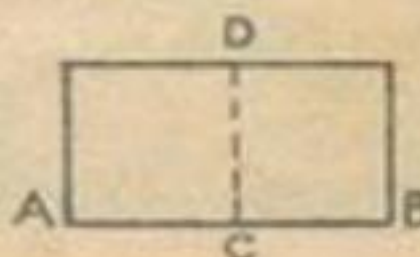
Câu số 2 : 3 con vịt

	A	B	C	D	E	G	H	I
1	T	H	A	N	G	B	O	M
2	U	U	H	A	N	G		O
3	O		A	N		I	N	H
4	I	M		G	O		G	O
5	X	U	A		N	H	U	I
6	A	O		N	G	U	Y	
7	N	I	N	H		T	E	O
8	H		O	U	R		N	I

GIẢI BÀI CẮT ĐỐ MỆO :

Muốn cắt hình vuông ra hình chữ thập bằng một lát kéo, bạn gấp miếng giấy 3 lần rồi cắt 1 lát như đây :

CÓ
CHÍ

thủ
NÊN

SIR BAZIL ZAHAROFF

MỘT THẰNG BÉ MỒ CÔI 10 TUỔI, NGỦ ĐẦU ĐƯỜNG
XÓ CHỢ, TRỞ NÊN NGƯỜI GIÀU NHẤT THẾ GIỚI, BẠN
VỚI CÁC VUA CHỨA, LẤY EM GÁI VUA ESPAGNE, AN NHÂN
CỦA VUA ANH, CỔ VẤN VUA HY - LẠP, BẮC ĐẦU BỘI
TINH PHÁP !

Chị không cần kể chuyện
những đứa trẻ nhà nghèo, 9, 10
tuổi đi móc túi trong chợ Bến
Thành, hoặc chơi bời lêu lổng ở
các phố Saigon.

Các em thấy chúng nhan nhản
ngoài đường, trong các ngõ hẻm.
dụm năm dụm ba đề đánh bài
đánh bạc, chười thề, uỳnh lộn, ôi
chao, thiếu gì ! Cần gì phải giới
thiệu tụi đó với các em, há ?

Chị muốn kể cho các em nghe
chuyện một đứa bé nhà nghèo
cũng 10 tuổi, mồ côi cha mẹ,
không có nhà cửa, không có nghề
nghiệp, chuyên môn nghề nơi
đầu đường xó chợ. Nhưng
không phải nó ở Saigon. Sinh
năm 1949, nó là người Hy Lạp,

một xứ trong vùng duyên hải
Nam Âu Châu kề cận với Thổ
Nhĩ Kỳ, Nhưng hồi ba nó còn
sống, đem nó qua hải cảng It-tân-
bun (Istamboul) của xứ Thổ-nhĩ-
kỳ, rồi nó ở luôn đấy.

Thấy mỗi lần có tàu ngoại
quốc đến cập bến, bọn thủy thủ
trên tàu xuống đi chơi trong thành
phố rất đông, thằng bé 10 tuổi
nghĩ ra một cách kiếm tiền bọn
người ngoại quốc này. Nhưng
các em đừng tưởng nó chạy theo
xin « Ô kê Salem », hoặc ăn cắp,
hoặc lừa gạt móc túi ngoại quốc để
lấy tiền, như một số con nít mất
dạy ở Saigon. Không ! Những
điều đó xấu xa, nhục nhã, khốn
nạn, làm mất danh dự người Hy

Lạp, nó không thêm làm. Thà đổi thì chịu, chớ quyết không làm chuyện tồi bại, bất lương như tội con nít du đảng, lưu manh không biết liêm sỉ là gì.

Thằng bé nhà nghèo 10 tuổi, ít học, nhưng thông minh, lanh lợi. Nó nghĩ ra một nghề lương thiện để sống, là hướng dẫn những người thủy thủ ngoại quốc đi chơi trong thành phố.

Áo quần rách rưới, nhưng nụ cười hiền lành khả ái trên môi, nó nói bập bẹ được vài ba tiếng Anh, tiếng Pháp học lóm đủ dùng để nói chuyện với mấy chú lính ngoại quốc ở xa mới tới. Chú nào muốn đi coi xi-nê nó dẫn đến rạp xi-nê nào đang chiếu phim hay nhất. Chú nào muốn đi ăn các món ăn ngon của người bốn xứ, nó dẫn đến mấy tiệm mà nó biết.

Muốn mua con Két? Nó dẫn đến tiệm bán chim, tha hồ lựa Két.

Mấy chú thủy thủ Anh, hay Mỹ, cười khoái trá, đi theo nó. Đến nơi họ móc túi cho nó 5 Dollars. Người thì cho tiền Pháp 10 Francs. Kẻ thì cho tiền Đức 2 Marks. Gặp thủy thủ Nhật thương cho nó 10 Yens nó cũng lấy. Tiền nước nào nó cũng lấy để dành.

Có người lính Anh hỏi nó :

— Mày tên là gì, nhãi con ?

— Basil (đọc theo giọng Việt: Ba Din)

— Basil Zaharoff (Ba Din

Da ha Rốp)

— Mày là người Nga hả ?

— Không. Người Hy-Lạp.

Du khách thường cho nó 2 Shillings.

Đứa bé cười, cảm ơn, bỏ tiền vào túi rồi chạy đi.

Nó lại đi lang thang các phố bến Tàu để kiếm «khách hàng».

Nhờ làm cái nghề «hướng dẫn viên» đó mà thằng bé Basil Zaharoff kiếm được khá tiền. Ăn no ngày hai bữa, tối nằm chèo queo ngủ trên vỉa hè thành phố, không cò bạc, lêu lổng. Nó biết tiết kiệm, để dành lâu ngày được một số tiền bự !

Khi lên 13 tuổi, Basil Zaharoff đếm tiền của nó được tới 10 ngàn đồng Thờ-Nhĩ-Kỳ, và vô số bạc ngoại quốc. Một hôm trong thành phố có hỏa hoạn. Lúc bấy giờ chưa có xe chữa lửa, dân chúng và lính tráng xúm nhau chạy đi gánh nước biển, nước hồ để cứu xóm nhà cháy. Phần nhiều là các xóm bình dân, lao động, bị Thần Hỏa đốt luôn.

Thấy vậy, cậu bé Basil Zaharoff 13 tuổi, lấy tiền đặt một cái máy bơm nước và mua ba bốn chục ống cao su dài lê thê. Mỗi lần có cháy ở xóm nào thì tức tốc có «bọn trẻ bơm nước của Basil» cũng chạc 13, 14 tuổi, đeo ống cao trên lưng, vừa chạy với Basil vừa la : « Cháy đâu?... cháy đâu?... cháy đâu ? » vang lên khắp thành phố. Dân chúng có cảm tình

chỉ đúng chỗ hỏa hoạn cho Basil chạy tới, và người đi đường, xe cộ, đều phải tránh ra hai bên để «đoàn cứu hỏa của chú bé Basil Zaharoff» chạy cắm đầu cắm cổ đến nhanh nơi hỏa hoạn.

Mỗi lần cứu được mau lẹ một đám cháy như thế, cậu bé Basil Zaharoff được bà con trong xóm nhà cháy thưởng công cho cả bạc ngàn... Bây giờ thì Basil giàu nhé!

(CÒN NỮA)

• Kỳ sau Diệu-Hạnh sẽ kể tiếp cho các em nghe chuyện cậu bé Basil Zaharoff có thừa tiền mua tặng cho Tồ Quốc Hy-Lạp của cậu một chiếc tàu lặn ! À quên, chị sẽ kể tiếp chuyện lịch sử hấp dẫn này với một điều kiện : là các em phải hứa tuân tởi các em vẫn ngoan ngoãn học giỏi và tính nết dễ thương cơ. Phải giữ «LỜI HỨA THẮNG BỜM» là «LỜI HỨA DANH DỰ» đấy nhé !

DIỆU-HẠNH

ĐÂY HÌNH CON CHÓ (năm Tuất)

ĐUÔI CON GÀ (năm Dậu vừa qua)

Các em tô màu theo từng ô ghi dưới đây sẽ

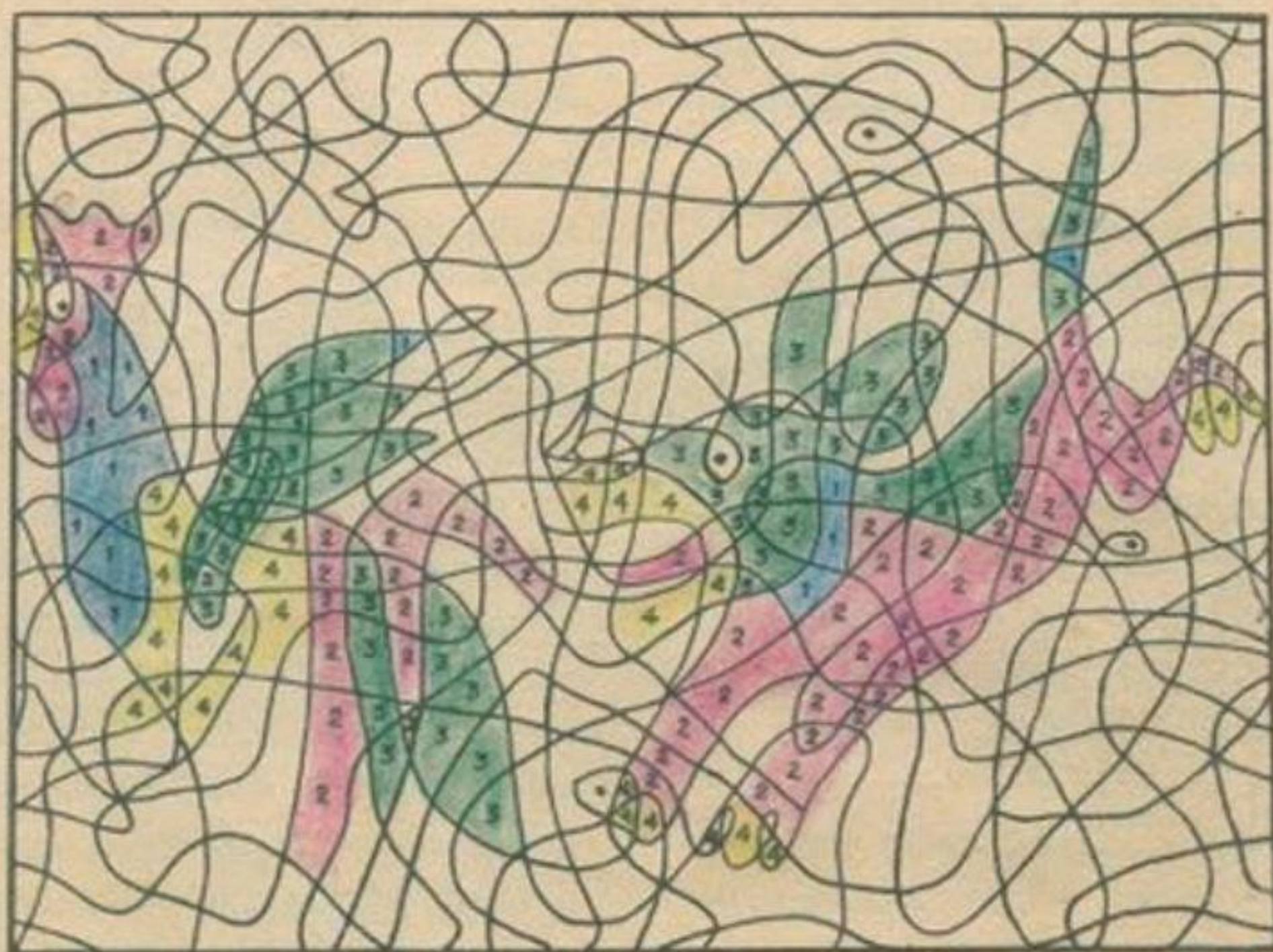
thấy một bức tranh đẹp lắm : CON CHÓ ĐUÔI CON GÀ CỎ.

Những ô có số 1 : tô màu đen

Những ô có số 2 : tô màu đỏ

Những ô có số 3 : tô màu xanh.

Những ô có số 4 : tô màu vàng.

tuổi trẻ đáng sợ! *

em bé **HẠNG-THÁC** **bất bí** ĐỨC **KHÔNG-TỬ**

Một hôm Đức Không-Tử bảo môn đệ đẩy xe Ngài đi dạo dọc đường gặp một bầy trẻ đang lấy gạch dựng một bức thành để chơi. Trông thấy một em bé khoảng 10 tuổi, Ngài kêu la nó :

— Sao không tránh đường xe đi ?

Em bé nhanh nhẩu trả lời :

— Xưa nay chỉ có xe tránh thành chứ làm gì có chuyện thành tránh xe ?

Thấy câu trả lời của em bé có vẻ khác thường, Đức Không-Tử bèn xuống xe tới gần hỏi :

— Mày tên gì ở đâu ?

— Tôi tên Hàng Thác, ở nơi hang cùng ngõ hẻm.

— Mày có muốn lên xe đi chơi với ta không ?

— Nhà còn cha mẹ phải lo phụng dưỡng. Có anh em phải nghĩ đến bốn phận kính trên nhường dưới cho thuận hòa, có thầy giỏi phải lo học tập, còn đâu thì giờ

nhàn rồi để đi chơi với ông !

— Ta có mang theo đây bộ cờ tướng, ta với mày đánh cờ chơi cho vui nhé ?

— Vua thích cờ bạc thì việc Nước việc Dân bỏ bê. Học trò mà thích cờ bạc thì học vấn bẽ trễ ; Người tầm thường thích cờ bạc thì gia kế cùng quần. Kẻ lêu lổng thích cờ bạc thì hết sạch tiền đâm ra trộm cướp. Người làm ruộng thích cờ bạc thì nông vụ chẳng kịp thời. Cờ bạc chỉ có hại như vậy thì đánh cờ bạc mà làm gì ?

Đức Không-Tử hết sức ngạc nhiên bảo :

— Thằng nhỏ này khôn ngoan quá ! Vậy ta đổ mày biết lửa nào không khói, nước nào không có cá, núi nào không có đá, cây nào không có cành, giống trâu nào không có con đực, ngựa nào không có con cái, thế nào là người quân tử, thế nào là đứa tiểu nhân,

một năm ngày nào ngắn, ngày nào dài.

Hạng Thác trả lời liền :

— Lửa đun đóm không có khói, nước giếng không có cá, núi đất không đá, cây khô không nhánh, trâu đất không đực, ngựa gỗ không có cái, người có tài năng đức độ là người quân tử, kẻ đê tiện hư hỏng là tiểu nhân, ngày mùa đông ngắn, ngày mùa hạ dài.

— Mày có biết đâu là tả đâu là hữu, cái gì là cha, cái gì là mẹ. gió từ đâu tới, mưa từ đâu lại, mây ở đâu ra, quả đất cách mặt trời bao xa ?

Bé Hạng Thác trả lời :

Trời là cha, đất là mẹ, phương đông bên tả, phương tây bên hữu. gió từ bốn phương tới, mưa từ ngàn xanh lại, mây ở đâu núi, quả đất cách mặt trời hàng nghìn nghìn vạn vạn dặm.

— Cha mẹ là người thân, vợ chồng có phải là người thân không ?

— Không đâu ! Chỉ có cha mẹ mới là người thân. Vợ chồng đâu phải là người thân.

— Vợ chồng, sống chết vẫn bên nhau sao bảo không phải là người thân được ?

— Đàn ông không vợ là chi như xe không bánh, không bánh thì làm được bánh mới : Vợ chết thì đi lấy chồng khác, cũng như là người mới. Con nhà danh giá thì lấy chồng giàu sang. Cái nhà mười gian thì tất nhiên phải nhiều rường cột. Ba cửa bảy ngõ mở ra cho nhiều cũng không bằng một cửa cho rộng rãi sáng sủa. Cái ơn cha mẹ làm sao quên được.

Thấy bé Hạng Thác³ quá thông minh, Đức Không Tử khen :

— Mày quả thực là đứa bé khôn ngoan tài giỏi.

Lúc bấy giờ em bé Hạng Thác mới trở lại hỏi Đức Không Tử :

— Từ nãy giờ ông hỏi cháu câu nào cháu trả lời câu ấy, bây giờ cháu xin phép hỏi lại ông mấy câu, mong ông chỉ giáo.

Đức Không Tử bằng lòng. Hạng Thác nói :

— Thưa ông con vịt tại sao lội nước được ? Chim hồng, chim nhạn tại sao kêu được, cây tùng cây bá tại sao về mùa đông vẫn xanh ?

— Vì chân vịt có cái màng vuông ở dưới, và chim hồng, chim nhạn cổ dài, vì ruột cây tùng cây bá rất cứng rắn.

— Dạ thưa không đúng ạ, cua cá lội được nước mà chân vẫn không có màng vuông, cóc ếch kêu được

mà cò vẫn không dài, giống tre về mùa đông vẫn xanh mà ruột dẫu có cứng rắn.

Đức Không Tử còn đang ngơ ngác thì em bé Hạng Thác hỏi tiếp :

— Thừa ông trên trời có bao nhiêu ngôi sao ?

Đức Không-tử trả lời không được liền bảo :

— Đang nói chuyện dưới đất bàn chuyện trên trời làm gì ?

— Thế thừa ông dưới đất có bao nhiêu nhà ở ?

— Nói những chuyện có ích

ở trước mắt, chứ nói chuyện xa vời làm gì ?

— Dạ xin hỏi chuyện trước mắt : vậy thì con mắt người ta có bao nhiêu lông mi, bao nhiêu lông mày ?

Đức Không - Tử cười mà không đáp nôi, rồi ngoảnh mặt lại nói với môn đệ : « Hậu sinh khả úy ! Những kẻ sinh sau đáng cho ta sợ ! Biết đâu tương lai chúng lại không hơn hiện tại của chúng ta ! » Nói xong ngài lên xe đi.

Giáo Sư

NGUYỄN QUANG TÔ

ĐẾN LƯỢT CHỊ DIỆU HUYỀN HỎI LẠI CÁC EM.

Bác Giáo-sư Nguyễn-quang-Tô vừa kể cho các em nghe chuyện em bé dốt đáp và bắt bí Đức Không-Tử. Nhưng bé Hạng-Thác và Đức Không-Tử là người đời xưa. Nay chị Diệu-Huyền hỏi các em ở thời đại APOLLO : Trong tất cả những câu của bé Hạng-Thác trả lời Đức Không-Tử có câu nào đáp sai không ? Mấy câu đáp sai và sai ở chỗ nào ? Các em thử đáp lại cho thật đúng xem ! Em nào làm siêng viết gửi bài cho chị. Bài nào hay nhất do tự các em trả lời, và tự tay các em viết sẽ được đăng lên tuần báo Thăng-Bờm trong một số sau. Hết ngày 16-3.1970 Chị không nhận bài nữa (Nhớ ghi rõ tên họ). Chị sẽ tặng 3 Giải-thưởng :

GIẢI NHẤT : Bài được đăng lên báo THĂNG BỜM và hai số báo có đăng bài đó.

GIẢI NHÌ : 1 số báo THĂNG BỜM.

GIẢI BA : 1 quyền truyện nhi-đồng lành-mạnh.

DIỆU-HUYỀN

tranh không lời

GIỚI CẢ ĐỊA LẦN SỬ

Giờ Địa Lý thầy hỏi Bé :

— Thế Giới có mấy Châu ?

— Thưa thầy có 5 Châu ạ : Châu Mỹ, Châu Phi, Châu Âu, Châu Á.

— Mời 4, còn 1 Châu nữa, là Châu gì ?

Bé lúng túng bỗng nhớ tối hôm qua, xem Tí-Vi có tường Quan Công, Bé hăm hở nói ngay :

— Thưa thầy Châu Xương ạ.

NƯỚC NÀO LẠNH NHẤT

Giờ Địa Lý, Bé Mạnh đang đùa giỡn với bạn, không nghe thầy giảng.

Thầy liền gọi nó, hỏi :

— Mạnh ! nước nào về mùa Đông lạnh nhất ? Mạnh ấp úng một lúc rồi đáp ?

— Thưa thầy, nước đá ạ !

TƯỜNG THUẬT

Bé gặp ba kể lại chuyện ám sát hôm qua ở Xóm Chiếu.

— Nạn nhân bị đâm 4 nhát dao. Hai nhát vào tim nên liền đó đã tắt thở, nhưng hai nhát kia đâm trượt ra ngoài vai nên hy vọng có thể sống được.

BÁC THĂNG BẦN

Cô giáo giảng bài Luận Lý, nhắc đến câu châm ngôn « Cờ bạc là bác thăng bần ».

Cô hỏi :

— Các em có biết thăng bần là gì không ?

Cu Tèo đứng dậy đáp ngay :

— Thưa cô, thăng Bần là cháu của cờ bạc ạ, cháu kêu Bác ạ!

THUẬN HỒNG HUYỀN

MẸ TÔI

Này các bạn, tôi vẫn thường nghĩ rằng, nếu như con người ở trên đời này với nhau mà biết thể hiện lòng mẹ đối với con thì Xã-Hội loài người tốt đẹp biết bao nhiêu.

Thật vậy, ở trong đời không muốn cho ai hơn mình, ngoại trừ con cái mình. Đối với con không bao giờ hẹp hòi, ghen tỵ, sẵn sàng nguyên lượng, tha thứ cho tất cả lỗi lầm, chỉ cầu mong cho con biết sửa chữa.

Người mẹ sẵn sàng hy sinh, chịu đựng tất cả cho con, vì con, cho tôi hơi thở cuối cùng. Lòng mẹ thiết là biển hồ lai láng. Biển hồ dù là bao la lai láng, nhưng còn có bờ bến, còn lòng mẹ đối với con thiết là không bờ bến.

Mẹ tôi chưa hẳn là người tốt hoàn toàn như chủ quan tôi nhận xét. Nhưng riêng đối với tôi thì bà đã thực hiện đúng như những điều kiện tôi đã nhận xét trên.

Lần đó mẹ tôi bị bệnh nặng, sau mấy ngày thuốc thang chạy chữa, hôm ấy bệnh mẹ tôi đã có nhiều thuyên giảm, cả nhà đều mừng rỡ, nhất là tôi. Vì tôi có

một lời hứa : « Khi nào lãnh phần thưởng xong, mẹ lành bệnh, mẹ sẽ may cho con cái áo mới ».

Sau mấy tuần mẹ nằm trên giường bệnh, thân hình mẹ tôi đã thay đổi hẳn. Người gầy, mặt thâm và sâu xuống, má hóp lại, da xanh nhợt, người yếu như không còn đủ sức chống lại với một cơn gió nhẹ.

Nhưng sáng hôm nay, hơn hôm nào hết, mẹ tôi tỉnh táo lại. Mẹ tôi đòi mở cửa nhìn ra sân, một đàn gà nhỏ đang riu rít tranh nhau ăn, mẹ tôi nhìn đàn gà tỏ vẻ thêm thương, chừng như nhớ lại khi bà khỏe mạnh thường cho chúng ăn.

Khi quay lại thấy tôi, mẹ tôi hỏi :

— Hôm nay con lên trường lãnh phần thưởng phải không ?

— Thưa mẹ vâng, tôi trả lời nhè nhẹ.

— Sao chưa đi, mẹ bảo anh con đưa con đi nhé !

Ba tôi nói thêm vào :

— Phải đấy, Huệ đưa em đi cho vui ! Thầy và chị ở nhà với mẹ là đủ rồi.

Vâng lời ba má, anh em chúng

tôi vào nhà thay quần áo, rồi ra xin ba má tôi để đi tới trường. Khi chúng tôi ra tới giữa sân mẹ tôi còn dặn vói :

— Hai con đi cho nhanh, kéo ở nhà mẹ trông đấy, nghe không !

Chúng tôi vừa tới trước cổng trường, thì mấy thằng bạn cùng lớp vỗ tay reo :

— Mày được phần thưởng danh dự đầu trường rồi Ân ă !

— Sao chúng mày biết ? tôi hỏi.

— Thầy giáo vừa bảo nhỏ chúng tao như thế, rồi họ tiếp :

— Mày trên thằng Đồng là phải lắm. Vì thằng Đồng học giỏi, nhưng cái tài « gạo » thì thua mày !

— Bậy chỉ tớ nói lão đề lừa tao ! Tao thì hơn thằng Đồng sao được !

— Không, mày hơn thiệt mà ! Chính thằng Đồng cũng vừa bảo chúng tao như thế đấy.

Nghe các bạn tôi nói vậy, tôi mở cờ trong bụng, vì thật ra tôi có nhiều hy vọng trên Đồng. Đồng tuy thông minh và học giỏi hơn tôi nhiều nhưng Đồng lại thua tôi vừa là một học sinh, vừa là một « gạo si ».

hỏi tưởng

*Nhớ thuở xa xưa cái thuở mà
Đầu còn để chòm khóc oa-oa
Nụ cười luôn nở vành môi nhỏ
Mở miệng ra thì chỉ đòi quà.*

*Nhớ thuở mà mình vẫn sợ Ba
Xin tiền lại sợ chửi lông gà
Nhưng lòng tin tưởng còn có Mẹ
Với nụ cười tươi mắt thiết tha*

*Nhớ những bữa cơm với muối cà
Quây quần bên cạnh Mẹ cùng Cha
Thật nghèo mà vẫn vui vầy quá
Thấy chẳng thua chi bữa cơm gà*

*Nhớ buổi chiều đông thiếu nắng tà
Người Ba lặng lẽ bước đi qua
Đề con với Mẹ lòng tôi tả
Vì bóng Ba yêu đã vắng nhà...*

VĂN-HUY-SƠN

(Lê-văn-Duyệt Saigon)

THI VĂN ĐOÀN THĂNG BỜM

Trong khi bọn học sinh chúng tôi đang chụm năm chụm ba bàn tán thi tiếng loa phóng thanh báo hiệu nôi lên, buổi lễ phát phần thưởng bắt đầu.

Sau vài nghi thức thường lệ, ông Hiệu trưởng trường với giọng sang sảng :

— Trò được giữ phần thưởng danh dự thứ nhất cũng là trò đầu lớp là Trần Hoài Ân, đầu hết cả mọi môn trong niên học. Một tràng pháo tay làm át cả tiếng loa phóng thanh.

Sau khi trao tặng phẩm, ông Hiệu trưởng còn trao cho tôi những lời ban khen và huấn thị thường lệ... Tôi muốn đáp lại vài lời cảm ơn, nhưng không hiểu tại sao cổ họng lúc đó bị nghẹn lại, nước mắt trào ra vì sung sướng lúc nào không hay. Tôi vừa đem phần thưởng về tới

Sáng nay trời trở gió

Bé ngủ trễ hơn ai

Quấn mình trong chăn ấm

Bé quên cả đêm dài

+

Bình minh đã lên rồi

Chim hát trên ngàn cây

Hoa cười trong nắng mới

Bé hãy còn ngủ say

+

Me vào lay bé thức

Sáng rồi dậy đi con

Còn đến trường kéo trễ

Ngoan nào ! Không, phải đòn !

+

Bé vươn vai uốn mình

Chà, chà còn sớm chán

Rồi nằm lãn trên giường

Bé trùm chăn ngủ nán

+

Ồ kìa ! dậy đi chứ

Bé lờn rồi nghe không ?

Phải đòn xấu hổ lắm

Nhanh lên các bạn trông,

+

Bé sợ các bạn cười :

Lớn rồi còn ngủ trưa

Vội vâng ngồi ngay dậy

Ồ ờ ! thật là vừa.

PHƯỢNG (Bà-Hạt Saigon)

THI VĂN ĐOÀN THĂNG BỜM

chỗ thi tên người nhà tôi chạy tới vừa nói vừa thở hồng hộc :

— Hai cậu về mau lên, bà sắp nguy rồi !

— Thế nào ? Bà thế nào anh Ba ?

— Bà trở lại bệnh cũ, hấp hối rồi, hai cậu mở hết ga xe may kịp ! Không kịp hỏi thêm nữa, anh em chúng tôi rẽ đám đông người đi ra, trước sự ngỡ ngàng nhìn chúng tôi của mọi người.

Chúng tôi về tới nhà, thì chị chúng tôi đã gục đầu trên mình mẹ tôi khóc nức nở. Ba tôi cũng ngồi sát bên cạnh, nước mắt chảy quanh

Khi chúng tôi vào tận nơi ba tôi lay người mẹ tôi và khẽ nói :

— Hai con đã về rồi mình ạ ! Chúng nó lãnh được phần thưởng

nhiều lắm ! Minh khoan đi vội ! Hãy tỉnh lại mở mắt nhìn chúng nó lần cuối cùng đi !

— Mẹ... mẹ... ơi mẹ ! Chúng con đã về đây rồi. Mẹ có thương chúng con không ?

Mẹ tôi chuyển mình, mở mắt lơ lơ trông chúng tôi.

Tôi nắm chặt lấy tay mẹ tôi. Mẹ tôi lơ lơ nhìn tôi rồi nói với giọng héo hon :

— Cố... cố... gắng... học nữa lên con nhé ! Mẹ mừng... lắm... !

Tiếng nói hồn hèn của mẹ tôi bỗng ngừng hẳn, hai mắt mẹ tôi vụt sáng lên trong giây lát rồi khép lại, trong khi nụ cười héo hắt nở trên môi bà vẫn chưa tắt hẳn !

TRẦN HOÀI AN

(Đệ I, Hưng - Đạo, Saigon)

EM GHÉT HIPPI, EM KHỎI CHƠI VỚI CHỊ MINH

Em ghét hippy kinh khủng. Trong gia đình em, có chị Minh khoái hippy ác. Ba Mẹ em là chị Hoài mà mỗi lần Ba Mẹ rầy là, thế nào chị Minh cũng cãi lại. Chị Minh em học nghề thợ may. Chắc tại chị thấy cả ngày có mấy cô gái hippy vô may quần áo một cho nên chị bất chước. Chị chuyên môn mặc «mĩ-ni-juíp» lên gần sát háng, «mĩ-ni-rốp» cũng vậy, quần «pát» thì đủ màu đủ kiểu. Đôi mắt thì «ma-ki-dê» xanh lè dễ sợ !

Em hỏi chị Minh :

Chị diện thời trang lố lăng quá, hồng sớ hàng xóm người ta cười sao, chị Minh ?

Chị Minh nguyệt em rồi bảo :

— Mấy cù-lân thấy mở ! Gái thời đại phải hip-pi mới không cà-chón. Con gái xóm này quê một cục, tao đâu thèm chơi với tụi nó.

Em cãi lại chị Minh ?

— Bộ Mẹ với em đây cũng cà-chón hết sao ?

— Chớ gì !

Nói thiệt, từ nay em khỏi chơi với chị Minh đi ! Em thấy chị ấy ăn mặc lố lăng quá, em mặc cỡ cả cho em nữa đó.

NGUYỆT-HỒNG

(Đệ 4, Gia-Long, Saigon)

Ồ
đồ

MẶC TUYỀN
(Chí-Bửu)

HÀI KỊCH NGẮN : Dành cho văn-nghệ học đường.

CÁC VAI

THANH : 12 tuổi, thông-minh học giỏi, mưu trí

BU : 9 tuổi, biếng học ở dơ số đánh, em của Thanh.

MY : 7 tuổi, hồn nhiên, thơ ngây, em của Bu và Thanh.

MỘT HỒI MỘT CẢNH

(Sân khấu bày-biện đơn-sơ một cái bàn, vài cái ghế. Bên trong mùng sân một thau nước sạch. Màn kéo lên. Bé My ngồi học bài, giọng đọc theo học thuộc lòng.)

BÉ MY (đọc) : Em thường tắm gội hằng ngày,

Bàn chân thơm sạch bàn tay thơm nồng,

Châm ngôn em thuộc nằm lòng,

Là bàn chải với xà-bông...

THANH (từ ngoài bước vào) : Cha siêng học quá ta !

MY (nũng nịu) : Anh hai kỳ quá làm em quên hết trơn rồi đó.

THANH (cười) : Quên thì học lại ! À ! Bu nó đâu rồi My ?

MY (chỉ ra sau) : Anh Bu ở ngoài sau á ! Ảnh moi đất nắn đồ chơi, eo ơi ! Ghê quá hà !

THANH (chắc lưỡi) : Bu nó không biết dơ sạch gì hết. Suốt ngày chỉ moi móc ba cái đất bùn...

MY (cướp lời) : Anh Bu dơ lắm ! Mấy ngón tay ảnh dính đầy bùn mà ảnh còn đưa lên miệng thấm nước miếng chà đất cho láng. Chu cha ơi ! Bối vậy mà ảnh cứ than đau bụng hoài hà !

THANH (gật gù) : Bu nó dơ thiệt ! Không bao giờ thấy nó đánh răng mỗi buổi sáng. Bu nhức răng hoài cũng phải.

MY (nói tiếp) : Anh Bu cả nửa tháng không tắm một lần. Chu choa đất đóng cả lớp (ra dấu) vậy nè.

THANH : Ủ Bư nó không tằm chừng vài tháng đất bằm mỗi lúc một nhiều. Lấy hột quít thấy lên người nó chừng vài tháng Bư sẽ trở thành vườn quít biết đi cho mà coi.

MY (le lười) : Eo ơi ghê vậy sao ? Nếu anh Bư trở thành Vườn quít biết đi thì tội nghiệp anh ấy quá. Mình có cách nào giúp anh ấy trở nên sạch sẽ không ?

THANH (vỗ trán suy nghĩ một chút chợt, cười lớn) : A ! Anh có cách này ! Hay lắm ! Lại đây anh nói nhỏ cho mà nghe.

(My kể tai cho Thanh nói nhỏ rồi gục gật đầu cười ra vẻ thích thú lắm. Một lát sau My bỏ vào trong. Thanh gọi lớn)

BƯ (chạy vào tay cầm cục đất) : Gì vậy anh hai ?

THANH (vỗ vai Bư) : Ở nhà buồn quá ! Má đi chợ rồi mình ở nhà hát bội chơi cho vui. Bư làm vua đi ! Anh hai làm quan, còn Bé My thì làm quân ? Được không ?

BƯ (vui miệng liệng cục đất ra sân) : Hoan hô ! Hoan hô, anh Hai !

THANH (mím cười) : Nè hé ! Bư lại bàn ngồi giả bộ vuốt râu rồi gọi quân sĩ đi.

BƯ (Bước lại bàn ngồi xuống đập bàn) : Quân sĩ !

BÉ MY (từ trong chạy ra) : Dạ.

BƯ (cuống quít) : Hơ... hơ (hỏi Thanh) rồi sao nữa anh Hai ?

THANH (nhắc) : Gọi quan Thừa-tướng ra ta bảo !

BƯ (nói theo) : Gọi quan Thừa tướng ra ta bảo !

BÉ MY (cúi người xuống) : Xin tuân lệnh ! (bỏ vào trong)

THANH (bước ra quỳ xuống) : Dạ ! Hạ thần là Cú Rủ Thừa-tướng đương triều, chúc Bệ-Hạ muôn năm trường trị vạn vạn tuế !

BƯ (ngập ngừng) : Hơ .. hơ (hỏi Thanh) sao nữa anh ?

THANH (cắn nhẩn) : Ngu quá ! Thì bảo ta giả ơn cho khanh ?

BƯ (nói theo) : Ngu quá ! Thì bảo ta giả ơn cho khanh.

ĐÃ CÓ SỐ 1 IN THÊM

QUÝ VỊ ĐẠI DIỆN TỈNH, QUẬN cần thêm bao nhiêu số 1, bất cứ nhiều hay ít, xin viết thư, đánh điện về Tòa Soạn Thăng Bờm chúng tôi sẽ gởi đủ, vì đã in thêm số 1 (đợt 2)

Riêng quý vị Đại Lý của nhà Phát hành Nam-Cường, xin trực tiếp hỏi thêm Nam Cường.

Ban Trị Sự Thăng Bờm

THANH (tức cười) : Muốn tâu Bệ Hạ ! Nhà hạ thần có hũ rượu ngàn năm nay hạ thần xin đem đến dâng bệ hạ dùng mạnh-giỏi.

BU (cười lớn) : Rượu à ! Được ! Được ! Mang ra đây.

THANH (gọi) : Quân sĩ ! Mang bình rượu quý ra đây.

(Bé My khẽ nệ bụng thau nước lớn, Thanh cầm lấy dâng lên cho Bư).

MY (bối rối) : Muốn tâu bệ-hạ ! Rượu quý đã mang ra mời Bệ-Hạ dùng mạnh khỏe.

(Thanh dùng dũa mang ra thau nước lớn thật cao, trật tay thau nước dũa lên đầu Bư tràn xuống ướt áo).

BU (Hoảng hốt la lớn) : Cha chả ! Nhà người cả gan đổ rượu lên đầu trẫm.

THANH (run sợ) : Dạ... dạ... tại... tại...

BU (đập bàn) : Tại gì ? Tại gì hả ?

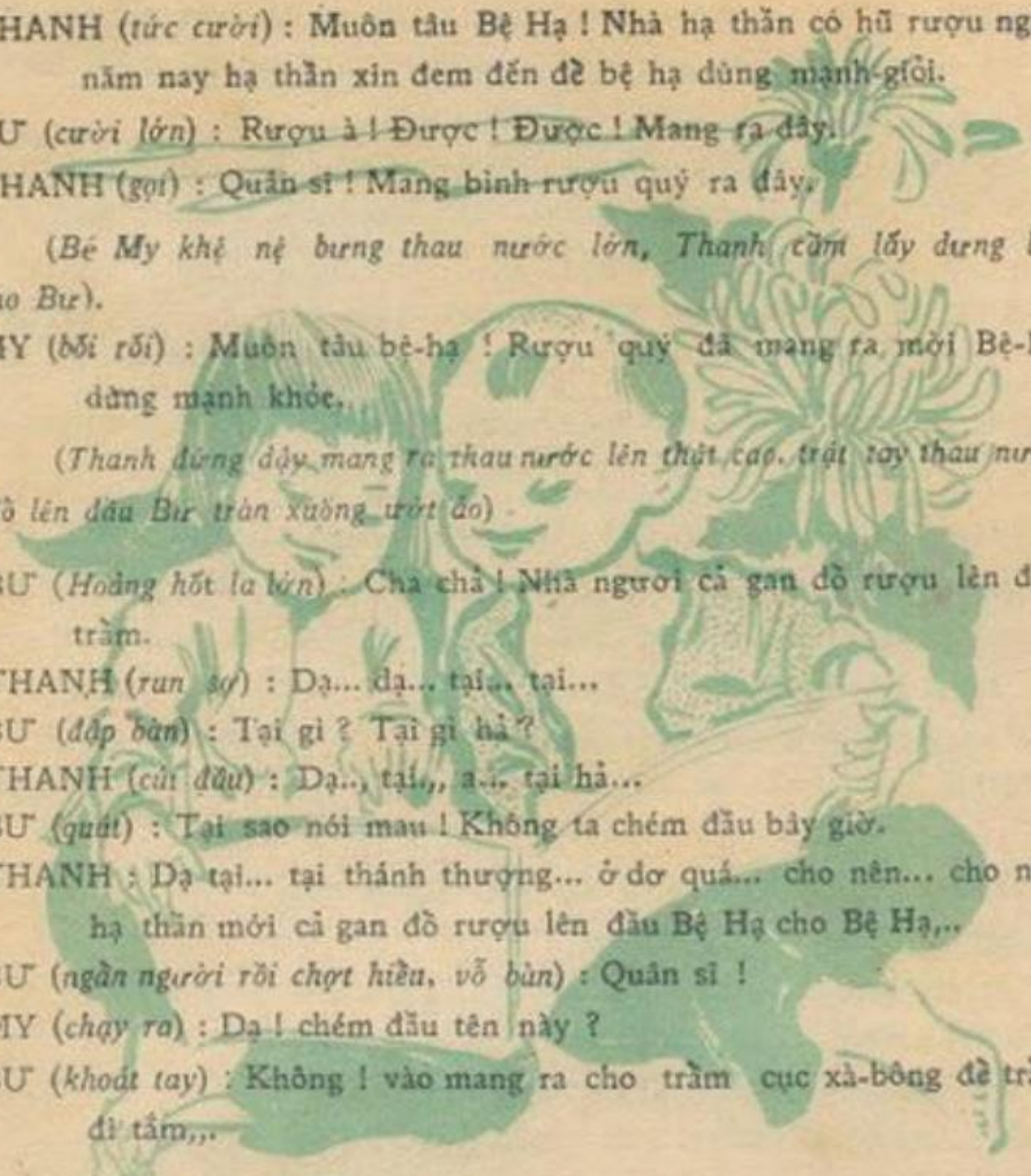
THANH (cúi đầu) : Dạ... tại... tại... tại hạ...

BU (quát) : Tại sao nói mau ! Không ta chém đầu bây giờ.

THANH : Dạ tại... tại thánh thượng... ở dơ quá... cho nên... cho nên hạ thần mới cả gan đổ rượu lên đầu Bệ Hạ cho Bệ Hạ...

BU (ngăn người rồi chợt hiểu, vỗ bàn) : Quân sĩ !

MY (chạy ra) : Dạ ! chém đầu tên này ?

BU (khoát tay) : Không ! vào mang ra cho trẫm cục xà-bông để trẫm đi tắm...

MÀN HẠ THẬT NHANH

PHIẾU XIN GIA NHẬP THI-VĂN-ĐOÀN THẮNG BỜM

Tên họ Bút hiệu (nếu có)

Tuổi Lớp Trường

Địa-chỉ Trường Địa-chỉ nhà

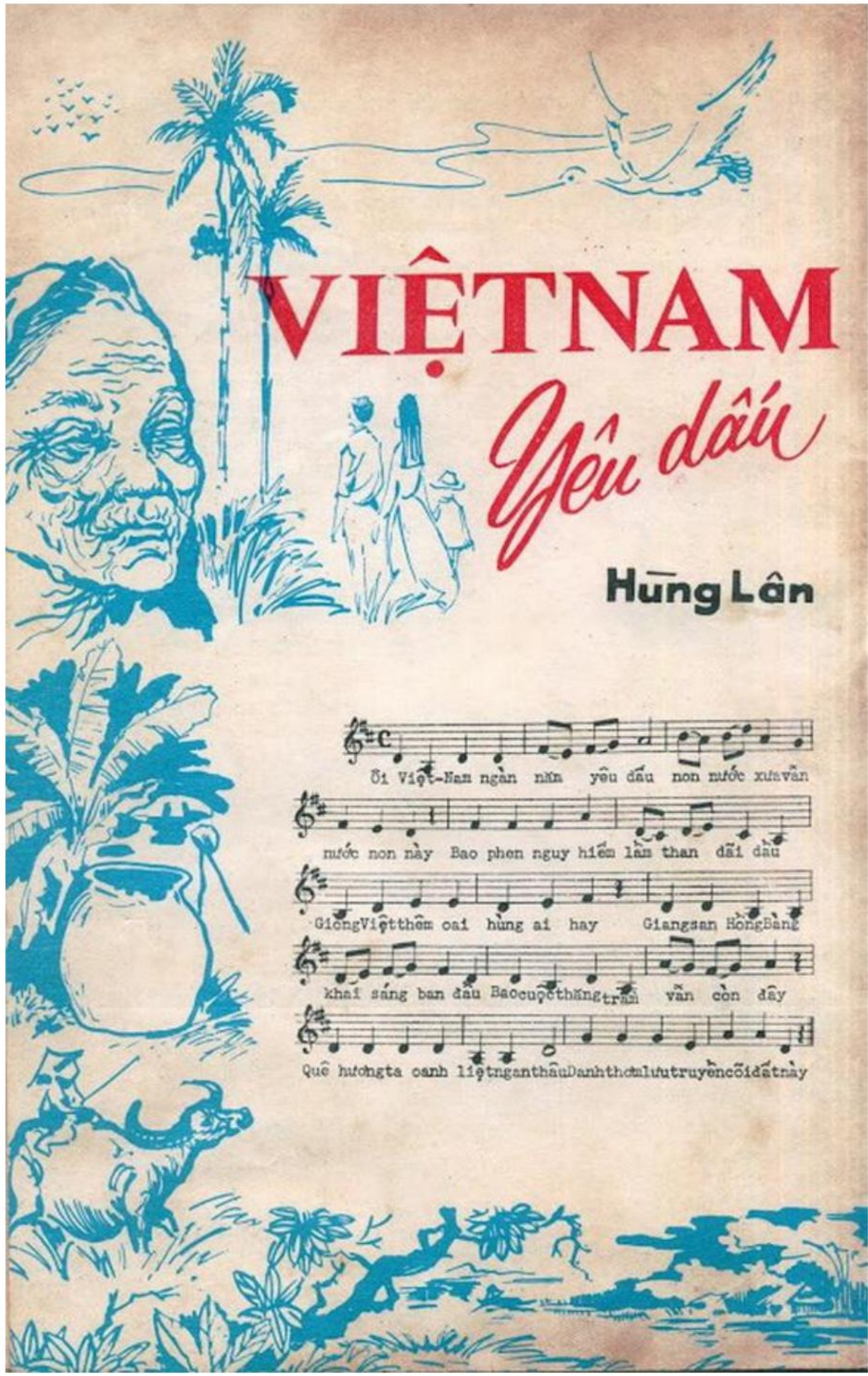
. Ngày . . tháng . năm 197 .

Ký tên .

CÁC EM ĐÁP TRÚNG 2 CÂU ĐỐ TRÍ KHÔN ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG

Số T. T.	Họ và Tên	Địa chỉ
1	Lê thị Quốc Khánh	: 018 Lot E, Chang cư Nguyễn thiện Thuật Saigon
2	Phạm thị Thanh Vân	: 736 Bis, Phan thanh Giản Saigon
3	Kim Chi	: 549/11, Phan đình Phùng Saigon
4	Trần thị Hạnh	: 213/106A, Nguyễn Trãi Cholon
5	Đặng cảnh Lân	: 3/5, Cư xá Lữ Gia Phú Thọ Cholon
6	Nguyễn thị Việt Thủy	: 16/75/37, Nguyễn thiện Thuật Saigon
7	Ng. thị Thu Phương	: 164, Nguyễn minh Chiếu Phú nhuận
8	Võ thị Bạch Lan	: 144, Nguyễn Kim Cholon
9	Vũ Tuyết Nga	: 585/18, Phan đình Phùng Saigon
10	Phan thị Thu Vân	: 190/26, Trương minh Giảng Saigon
11	Đồ trần Duy	: 108/18, Nguyễn thiện Thuật Saigon
12	Lê tấn Hai	: 235/10, Cư xá Trương minh Kỳ Gia định
13	Trần xuân Bích	: 180A, Trương minh Kỳ Gia định
14	Hoàng tuần Vũ	: 109/6, Lê quốc Hưng Saigon
15	Nguyễn Thanh Tuấn	: 439, Hai bà Trưng Saigon
16	Tô Cảnh	: 575/97, Phan đình Phùng Saigon
17	Huỳnh trần Ngọc	: 491/14/22, Phan đình Phùng Saigon
18	Phạm tuần Phước	: 134/3/4, Bùi thị Xuân Saigon
19	Lai văn Đông	: 491/14/16, Phan đình Phùng Saigon
20	Phạm thị Cảnh	: 64, Trần hoàng Quân Cholon
21	Nguyễn kim Hoàng	: 61/93, Hẻm Cao Thắng Saigon
22	Nguyễn hưng Chương	: 65, Hồ xuân Hương Saigon
23	Huỳnh kim Tuấn	: 491/14/26, Phan đình Phùng Saigon
24	Lương thanh Long	: 212/89/1, Hẻm Nguyễn thiện Thuật Saigon
25	Nguyễn anh Bình	: 528, Phan văn Trị Gia định
26	Lưu đông Toàn	: 50, Hòa Hưng Saigon
27	Dương ngọc Dung	: 65, Hồ xuân Hương Saigon
28	Vân văn Sơn	: 144/34, Nguyễn Hoàng Saigon
29	Trần văn Phước	: 664/52, Phan đình Phùng Saigon
30	Nguyễn ngọc Căn	: 13, Nguyễn thiện Thuật Saigon
31	Phan văn Ngà	: 629/54A, Lê văn Duyệt Saigon
32	Tô ánh Nguyệt	: 595/17, Phan đình Phùng Saigon
33	Triệu tiến Dũng	: 106, Cư Xá Trần quang Diệu Saigon
34	Võ thị Kim Oanh	: 174/23, Nguyễn thiện Thuật Saigon
35	Nguyễn hưng Phong	: 491/7, Phan đình Phùng
36	Nguyễn nhật Quang	: 1603, Bùi hữu Nghĩa Gia định
37	Nguyễn hữu Tuấn	: 28, Bùi hữu Nghĩa Gia định
38	Nguyễn cao Minh	: 72/1, Trương minh Kỳ Gia định
39	Vinh	: không địa chỉ
40	Nguyễn thanh Minh	: KBC 3058
41	Võ thị Yến Minh	: 213/2, Nguyễn Huệ Phú nhuận
42	Nguyễn minh Từ	: không địa chỉ
43	Nguyễn văn Bình	: 341, Lê quang Định Gia định
44	Giang Hi	: 341, " "
45	Trần thanh Phú	: 347/922, Lê quang Định Gia định
46	Mai hữu Thơm	: không địa chỉ
47	Phan văn Lâm	: 992, Lữ Gia — 92, Lê quang Định Gia định
48	Trần Võ	: 868A, Ngô từng Châu Gia định
49	Nguyễn thị Thanh	: 341, Lê quang Định Gia định
50	Ngô thắng Long	: 341, " "
51	Lê văn Điền	: không địa chỉ
52	Huỳnh hồng Phước	: "

Xin liên lạc với Tòa soạn để lãnh thưởng

VIỆTNAM

Yêu dấu

Hùng Lô

Ôi Việt-Nam ngàn năm yêu dấu non nước xưa vàn
nước non này Bao phen nguy hiểm lần than dải dàu
Giông Việt thêm oai hùng ai hay Giang san Hồng Bàng
khải sáng ban đầu Bao cuộc thăng trầm vẫn còn đây
Quê hương ta oanh liệt ngàn thu Danh thối lưu truyền cõi đất này